

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Якіменко Володимир Петрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність приписам частин першої, другої статті 8, частини першої статті 19, частин першої, другої статті 22, частин першої, другої статті 24, частин першої, другої статті 55, частини першої статті 64, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) частини четвертої, пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України).

Автор клопотання вважає, що Верховний Суд фактично позбавив його права ефективно захистити та поновити свої права, порушені судами першої та апеляційної інстанцій, під час розгляду його справи. На думку Якіменка В.П., застосування Верховним Судом в остаточному судовому рішенні приписів пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 ЦПК України свідчить про їх неконституційність, оскільки ними фактично обмежено право касаційного оскарження судових рішень у справі, що розглядалася судом першої інстанції за правилами загального позовного провадження, а судом апеляційної інстанції – в порядку спрощеного провадження, наслідком чого є звуження змісту та обсягу його конституційного права на касаційне оскарження зазначених судових рішень, що свідчить про порушення статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.